

לא "צונאמי מדיני", אבל איום ארוך-טווח

written by גלעד ארדן | 30.07.2025

ההכרזות האחרונות של מדינות אירופה על כוונתן להכיר במדינה פלשתינית אינן מפתיעות. הן תולדה של תהליכים ארוכי שנים: מבנה האו"ם שמעניק רוב אוטומטי לאויבי ישראל, התעצמות הנרטיב השקרי שמציג אותנו כמדינה כובשת ומדכאת, והמציאות הפוליטית הפנימית באירופה [?] שבה קהילות מוסלמיות גדולות, מאורגנות ובעלות כוח אלקטורלי, הפכו לשחקן מכריע. באנגליה, למשל, ישנם כיום 11 ראשי ערים מוסלמים. לא בכדי, בארה"ב [?] שם אין קהילות כאלה בסדר גודל דומה [?] לא מתרחש תהליך זה.

ובכל זאת, חשוב להדגיש: להכרזות הללו אין משמעות ממשית בטווח הקצר. עצרת האו"ם הכללית אינה מוסמכת להקים מדינה, והחלטותיה אינן מחייבות. רק מועצת הביטחון יכולה לעשות זאת [?] ותסריט שבו תתקבל שם החלטה כזו, ללא וטו אמריקני, פשוט אינו ריאלי. לכן, אין כאן "צונאמי מדיני" אלא בעיקר ניסיון של פוליטיקאים אירופים קצרי ראי לקנות נקודות בזירה הפנימית שלהם, במחיר של עידוד חמאס והארכת המלחמה.

אבל אם בטווח הקצר אין סיבה להתרגש, הרי שבטווח הארוך טמון איום חמור בהרבה. ההכרזות הללו הן חלק ממאמץ עולמי רחב להטמיע נרטיב מסוכן: שישראל היא מדינה כובשת, מפרת זכויות אדם ורוצחת ילדים. אויבינו מבינים שלא יוכלו לנצח את צה"ל בשדה הקרב, ולכן הם מנסים לכבול את ידיו באמצעות מערכה תודעתית. קמפיינים של דה־לגיטימציה עלולים להוביל בעתיד לאמברגו נשק, לסנקציות כלכליות ולבידוד בינלאומי. במילים אחרות: גם עשרות מטוסי F-35 לא יעזרו אם העולם יכפה עלינו שלא להשתמש בהם.

היסטוריה בינלאומית מלמדת שהנרטיב יכול להיות חזק לא פחות מהטנקים. משטר האפרטהייד בדרום אפריקה לא נפל רק בשל לחץ פנימי, אלא בעיקר כתוצאה ממערכה עולמית שצירה את המדינה כבלתי לגיטימית, והובילה לסנקציות חריפות שכבלו את ידיה. גם סרביה בשנות ה-90 מצאה את עצמה מבודדת בזירה הבינלאומית, כשנרטיב של פשעי מלחמה יצר מציאות מדינית וצבאית חדשה. מי שמתעלם מהכוח של התודעה [?] עלול לגלות שהוא הפסיד עוד לפני שהקרב התחיל.

כאן טמונה האזהרה [?] וגם ההזדמנות. ישראל לא יכולה להרשות לעצמה להמשיך לנהל את הקרב על דעת הקהל בשיטת "כיבוי שריפות". אנחנו מגיבים לאירועי קיצון במקום לנהל מערכה יזומה, מתמשכת ובעלת חזון.

לא קיים גוף אחד שמפקד על המערכה התודעתית, לא קיים "רמטכ"ל הסברה" שמחזיק בתקציבים, בכלים ובסמכויות. משרד החוץ עדיין פועל לפי מודל מיושן של דיפלומטיה קלאסית, בעוד שהקרבות האמיתיים מוכרעים בטיקטוק, בטוויטר וביוטיוב [?] ושם הקול הישראלי כמעט

והאמת היא, שדווקא כאן חייבת ישראל לעבור מיידית למתקפה. לא להסתפק בהצגת פנינו היפות, אלא לחשוף ללא הרף את פשעי האויב. עלינו להציג לעולם את הרצחנות של חמאס וחיזבאללה, את המימון האיראני לטרור, ואת העובדה שהאויבים שלנו משתמשים בציניות בילדים ובאוכלוסייה אזרחית כמגן אנושי.

גם מול כלי תקשורת עוינים ² בין אם מדובר בעיתונים אנטישמיים כמו ה"ניו יורק טיימס" או ברשתות כמו "אלג'זירה" ³ ישראל חייבת לתקוף, למתג שלילית, ולהשחיר את מי שמנסה להכשיר את הרצחנות הזו. המעבר למתקפה תודעתית רחבה יוכל להתאפשר רק אם נבין שמדובר בזירת קרב לכל דבר, ונצייד את "רמטכ"ל ההסברה" העתידי בתקציבים ובכלים המקבילים לאלה של מערכת הביטחון.

אם לא נעשה זאת ⁴ נאבד את דעת הקהל של הדור הצעיר שעתידי להנהיג את העולם בעוד 20 שנה. אבל אם נפעל נכון, נוכל להפוך את יכולותינו הטכנולוגיות, את המוחות החרिפים ואת המשאבים שלנו לעליונות תודעתית: לא רק להגן על ישראל מול מתקפות השקר, אלא גם לחשוף את האמת ולהציג את פניה האמיתיות של הטרור הרצחני שמולנו.

הקרב על התודעה איננו משני. הוא קובע אם לישראל תהיה הלגיטימציה להגן על עצמה גם במלחמות הבאות. הגיע הזמן להבין: ההסברה והתודעה היא חלק בלתי נפרד מהביטחון הלאומי שלנו!

מי שחושב שהמלחמה מוכרעת רק בטנקים ובמטוסים ⁵ טועה. במאה ה-21, היא מוכרעת גם במסכים. וגם שם ⁶ אנחנו חייבים לנצח.

פורסם בישראל היום, בתאריך 30 ביולי, 2025.